

זמן.

אני רוצה עוד ממנו.

אני צריכה עוד ממנו...

צריכה. ממש אבל. כי הוא לא הוגן, הזמן הזה. הוא בורח. ולא משנה מה תנסה לעשות- לא תצליח לתפוס אותו. כי הוא היחיד ששום דבר לא משפיע עליו. שום הון שבעולם לא יוכל לקנות אותו. ולא משנה מה - הוא פשוט עובר. בקצב קבוע, אבל ממש מתעתע.

מה הבעיה איתו? מה התעתוע? שלמרות שהוא קבוע, מדוד, ויציב, עדיין אתה מרגיש שברגעים הכי דפוקים הוא מזדחל לו, וברגעים הכי מושלמים- הוא פשוט בורח. ואנחנו? אנחנו מנסים למצוא דרכים לשמור אותו. לשמר אולי? איך?

זכרונות. חלומות.

אני זוכרת. זוכרת כל הזמן. כי הזמן ברח לי. הזמן ברח לי מכל כך הרבה בחינות. אני זוכרת את היום שסיימנו את בית הספר (זוכרת עוד קודם אבל...), אני זוכרת שהתגייסנו ואת זה שידעתי שהצבא יחזיק אותנו ויחזק. אני זוכרת את המסיבות. את רבדים. את הסופשים. את ירושלים. אני זוכרת את היום שהכרת לי אותו. את מורן. את היום שהשתחררנו, את הלימודים, העבודה... את באר שבע... אני זוכרת את היום שסיפרתי לך שאבא שלי חולה. ואת היום שנכנסת אליי לחנות עם אמא שלך והתרגשת שאת מתחתנת. אני זוכרת את החתונה שלך, ואת שלי כשאת שם. זוכרת. אני גם זוכרת את הרגע המדויק ביותר שסיפרת לי. שאת חולה. שבע שנים. שבע. ואני זוכרת איך התהלכתי במרפסת בבית של ההורים שלי. וכשניתקנו פשוט בכיתי.

אני זוכרת את המימונה הראשונה אצלנו בבית, ואת המצב הבריאותי שלך קצת אחרי. "ספרי לי משהו שמח" ביקשת כשהיית מאושפזת... "אני בהריון..." זה מה שסיפרתי לך. גם את זה אני זוכרת. שאחרי שהתרגשנו בטלפון- שוב בכיתי. בכיתי. על הזמן הארוך הזה. הזמן החמקמק הזה. שעדיין היה יציב, קבוע ומדוד, אבל זז בקצב אחר לגמרי. וכעסתי. שהזמן המעצבן הזה- פשוט רץ לי והזדחל לי ביחד. והייתי מתוסכלת. כי לא הצלחתי למצוא שום פתרון יצירתי או מודע כדי לנסות ולקנות עוד ממנו. עוד קצת מהזמן. ילדתי את הבן המתוק שלי יום אחרי יום ההולדת ה 30 שלך. אני זוכרת. אני זוכרת שהתקשרת מבית החולים ולא נתת לי צ'אנס לנוח. "אני יודעת שאת עייפה אבל אני חייבת לדבר איתך" אמרת לי. " מורין, אני מאושפזת אבל אני מבטיחה שאני יוצאת מבית החולים לברית שלו". הבטחת. אני זוכרת. עניתי לך אפופה, כמה שעות בודדת אחרי הלידה, ואמרתי שברור שאת משתחררת. ושיחררת אותי. "לכי לישון" אמרת. והזמן המתעתע הזה... אז ישנתי. ודיברנו עוד קצת... ויום לפני הברית התקשרת. אמרת שלא תצליחי. שאת לא במטיבך. אני זוכרת. אני זוכרת שביקשתי מאבא שלי, הסנדק של הראל, שיתפלל בשבילך. ובכיתי. אני גם זוכרת את השיחה שהודיעה לי שהכל נגמר. זו שיחה שלא בא לי לזכור. בכלל. שבע שנים. ואני זוכרת. שבע שנים שהזכרונות נאספים להם. איבדתי עוד בדרך, והרווחתי עוד בדרך. בכל שבע השנים האלה. והזמן... אני רוצה עוד ממנו. צריכה. עוד. אחרי שהלכת התווספו להם גם חלומות. חלומות מעצבנים כאלה. על בדיחות גרועות על חשבוננו. שאת חיה. חלומות אופטימיים שאת הולכת איתי,

מטיילת איתי, צוחקת איתי, בוכה. יחד איתי. חלומות מכאיבים שמזכירים לך שהזמן, הזמן הקבוע, היציב והמדוד הזה משחק בנו. עבר יום, חודש, שנה, שבע שנים, ויעברו עוד, אבל הזמן, בהיותו מרגיז כל כך, פשוט לא מקל. הוא מאחד כוחות עם הזכרונות והחלומות ופשוט תוקף. כשאתה הכי פחות מצפה. ברגעים הכי גבוהים שלך ובאלה הכי נמוכים שאתה חושב שתגיע אליהם.

זה תוקף באמצע פקק, כשבמכונית לידי רוקדת ושרה לה בלונדינית מהממת שישר בועטת לי בלב. או בסרט עם הילדים כשהבלונדינית לפניי שרה את השיר של אלאדין... זה תוקף הכי הרבה בלילות. החלומות. ההחמצות. החרטות. הגעגועים שרון. הזמן הארוך הזה. מה רצינו? עוד ממנו איתך? זה היה הרבה לבקש? שבע שנים. נשבעת שזה לא הופך לקל יותר. נשבעת שהבכי סמיך יותר משנה לשנה. כי הזכרונות החדשים שאתה צובר והזמן שאתה מבין שעבר בלי להתחשב, פשוט שוברים ומרסקים אותך. ואני שבורה ומרוסקת. כמו ביום הראשון. בוכה על כל הפספוסים של החיים האלה שלך. על כל הזמן שברח. חמק מבין אצבעותינו מבלי לשאול לדעתנו. בוכה על החור הגדול שנשאר, שלא נראה לי שאי פעם יצליח להתאחות. או להפוך לקטן קצת יותר.

שבע שנים שרון. שבע.

הזמן לא מונע את העצב והגעגועים. הוא מחזיק אותך עמוק בתוך הלב והנשמה שלי. אני עדיין (כן עדיין) קמה איתך בכל בוקר והולכת לישון איתך כל ערב. את עדיין מלווה אותי. ברגעים הקשים, במקומות הנמוכים וגבוה בשמיים, ברגעי השמחה והאושר הצרופים שהזמן הזה נותן לנו.

אני אוהבת אותך. אני מתגעגעת אליך. פשוט הרבה.